

nog steeds staat dat poppenhuis midden in de belangstelling van de jeugd.

In den schoonmaaktijd, die elk jaar opnieuw er is, was ook 't poppenhuis aan de beurt, nieuwe gordijntjes enz. Als het dan weer eens een nieuw rokje aan had, was de animo weer verdubbeld. Eenige jaren geleden heeft het zelfs dienst gedaan bij een kerstfeest. Het was sneozig, het huis lag in de sneeuw, sneeuw op dak en overal sneeuw en binnenin verlichting, de poppenfamilie om een kerstboompje, alles klaargemaakt door de kinderen en toen alles zoover was hebben de meisjes de kerstcantate gezongen, getiteld „Kerstspreekje” van A. Effêl, muziek van Joha. Oostveen, dat was ontroerend mooi.

Er was ook een tafeltje gedekt voor de poppen en ook zij hadden toen een kerstmaaltijd. Al deze gebeurtenissen dragen de kinderen lang en ver mee, zoodat ze er na jaren nog over praten. We moesten verhuizen naar de Stadhouderskade en ons poppenhuis ging mee, waar 't weer een plaatsje kreeg op een van de zalen en nog steeds speelden de kinderen met 't poppenhuis, totdat van 't jaar een nieuw idee ontstond en wel of 't poppenhuis mee naar ons kamp zou mogen te Saxenheim. — Ja wat nu, dat was niet zoo eenvoudig we hebben 't onderling even bekeken en 't lot was gunstig. De kinderen vonden 't eenig. Eerst een beetje ongelovig, maar toen ze het bij de bagage zagen staan: ja hoor 't gaat echt mee. Alles was op den wagen en daar hoorde ik: „het poppenhuis kan niet mee”; wat nu, dan maar nazenden, als het niet te duur is, nu dat viel mee: f 0.75. Dus na een paar dagen arriveerde het poppenhuis en werd met een luid „hoeratje” ontvangen. De meisjes hadden een mooi plaatsje op een heuvel gezocht en 't duurde niet lang of er was een weg, een trap, en een tuin er om heen. Nu is het net een echte villa en daar hadden de kinderen gelijk in.

Ik behoef U niet te vertellen, hoe intens de jeugd hiervan genoten heeft.

En nu het eindresultaat: „Vindt U niet, dat die villa echt in 't bosch hoort en niet op een zaal?” „Ja”, zei ik, „eigenlijk wel”. En alzoo bleef ons poppenhuis in Saxenheim. Doch toen de kinderen eenmaal thuis waren, riepen ze: „Wat een leege hoek, hè zuster”. Ze misten hun poppenhuis, maar ze vonden 't ook fijn in 't kamp en volgend jaar zien ze het toch weer.

De geefster van dit poppenhuis zal nooit gedacht hebben, dat ze in vele kinderleventjes, door dit te schenken, zooveel vreugde heeft gebracht en nog brengt. 't Poppenhuis hoort bij de kinderen en zal altijd in hun gedachten voort blijven leven, daar kunt U zeker van zijn.

Naar aanleiding van ons poppenhuis, wil ik ook over nog zoo'n blijvend stuk speelgoed vertellen, en dat is: Een jaar of tien geleden werd ons een keukenaanrecht gebracht, zooiets eenigs, daar zijn de kinderen nog steeds dol gezellig mee. Een echte glazenkast is er aan, een echte kraan en gootsteen en pannenplank, onderkastjes ook, gevuld met potten en pannen. In het glazenkastje staat een echt eetserviesje, een schortje hangt bij de keuken, dus de huismoedertjes kunnen hun hartje ophalen. De aanrecht wordt wekelijks geschuurd door de leidster, kastrandjes, alles ziet er gezellig uit. Die keuken staat op de kleinste meisjeszaal en heeft ieders aandacht. Het is een stuk speelgoed, dat bij hun grootte en leeftijd hoort. De leidster zei mij: „Als U maar nooit de keuken bij de kleintjes weg haalt”. Dat heb ik dan ook beloofd **niet** te doen.

Ook de geefster van **deze** keuken kan ik gerust zeggen: geen grooter plezier heeft U kunnen doen dan die juist aan onze kinderen te schenken. Ook dat stuk speelgoed kunnen onze kinderen niet meer uit hun leventje missen.

We hebben een echte **schoolklas**, ook geweldig leuk zooals de kinderen daarmee spelen. U kunt zich indenken, een echte onderwijzer, 6 jongens, 6 meisjes, echte schoolbanken, schriften met potlooden, schoolbord met krijtbakje er aan, handwerktaschjes voor de meisjes, eenig!

Deze groote stukken speelgoed blijven bij de kinderen en de geefsters hebben veel blijheid daardoor aan de jeugd gegeven en geven 't nog steeds.

Als slot zou ik er aan toe willen voegen: aarzelt U nooit speelgoed weg te geven. 't Is aan de kinderen in welken vorm ook goed besteedt. Nu heb ik over enkele stukken geschreven, maar ik zou veel kunnen vertellen van veel wat U allen geeft, wat door U vergeten is en door ons en bij ons leeft. Zoo is het niet alleen met speelgoed, maar met alles. Ook kleding, lintjes, strikjes. We kregen even vóór het jubileumfeest wat oranje linten

en nog veel meer kleuren lint. In de de jubileumweek zult U menig groepje meisjes hebben gezien met oranje strikken in het haar, wat een alleraardigst gezicht was, althans omdat het in groepen van 25 meisjes was. Maar ik moet eindigen, misschien dat ik nog wel eens verder op die wijze U mag bezighouden met een praatje in ons maandblad over de kinderen en hun speelgoed.

J. E. SIGTERMAN.

ONS POPPENHUIS „ZONNEHUIS”.

Gaarne wilde ik dat alle kindervriendinnen en -vrienden even zich interesseerden voor het volgende stukje.

Eens, het is ongeveer 14 jaar geleden, ging in 't oude Pesthuis waar we woonden, een kreet van vreugde op bij de meisjes, want daar stond in de vestibule een prachtig Poppenhuis; verrukt waren de kinderen er van. Het werd op een van de zalen gezet en elke keer, dat de meisjes thuis kwamen, werd 't bestormd. We hebben 't toen opgeknapt, schoongemaakt, weer een nieuw kleurtje er aan gegeven enz. Dit poppenhuis is zoo echt, het heeft een zolder, torenkamers, 2 slaapkamers met trappenhuis een erker met bloembakjes van buiten, plantjes er in aangebracht, kelder, echte voordeur met **stoep** van 6 treden, alleraardigst meubilair en electrisch verlicht, 't was in een woord geweldig. Dus U begrijpt, dat er heel veel mee gespeeld wordt en door honderden meisjes van genoten is. Zelfs meisjes, die al heel lang weg zijn, vragen soms naar het poppenhuis.

De bevolking was eenig, Moeder, Vader met een stuk of zes popjes. Alles ging op tijd, maaltijden, slapen enz. De bedjes werden op waranda's gelucht. 't Was een buitengewoon stuk speelgoed, waar oud en jong van genoot.

Nooit zal de geefster misschien meer aan dat poppenhuis gedacht hebben, het ook niet meer kennen, maar 14 jaar is ook een heele tijd. En